

— Бе, брате, оно, що да кажемъ, като не е за изказване! Какво и да кажемъ, все нищо!.. Чудо и свѣтъ. — Пойдохме ние, да го речемъ, къмъ София, Ходишъ, ходишъ — край нѣма! Пакъ спиме. пакъ поидеме . . . Утрепашъ се отъ ходъ, па пакъ нѣма! Пакъ спиме! Пакъ пойдешъ, па вървишъ, вървишъ, току нѣщо изгърми задъ тебе: рррууу! Обърнемъ се, па гледамъ: оная кола, — сжщо като на свети Илия, а пѣкъ конетѣ? — По-хубави и отъ коня на свети Георги, що го писа Ташо зографинтъ у нашата църква. Лети, лети, гледашъ, чакъ у облацитѣ ще се дигне, па се загуби, па хичъ и не видишъ! Пакъ тръгнахме. Бре ха сега да стигнемъ, бре ха утре да стигнемъ, та чакъ на петιο день! Оно, нали ти кажемъ, по-далечъ и отъ Цариградъ! У София бѣхъ кундисалъ на единъ ханъ при нѣкой си Спиро цинцарина. Ама чалащканъ човѣкъ е тоя цинцаринъ, може да има баремъ петъ кесии пари. Като спяхме у градо, на заранъта пойдохъ да тражимъ нашия си двоокатинъ! Онъ бѣше стигналъ преди мене, па не знаехъ, кжде е. Тръгнахъ по градо, па що да видишъ: чудо и сеиръ! Да гледашъ, па памето да ти се завърти!.. Кжщи, кжщи, като изписани. Погледнешъ нагоре, а оно отишло у висини, та се не видѣло. Гледашъ, гледашъ, все пенджеръ надъ пенджеръ, врата надъ врата, наредени като иконитѣ у църква. Разгеле, срещнахъ нашия двоокатинъ, па се запжтихмe да идеме при другъ единъ, по-голѣмъ отъ него.

Слисани отъ името на тая звѣрка, която чичо Дуро нарече двоокато, слушателитѣ прекжснаха оратора и го запитаха да имъ разясни, какво нѣщо е това двоокатото. Той удовлетвори любопитството имъ, като имъ разясни по своему следното: